

பாவம், ஏனோ தரெய்வில்லை - சாக் கடகைக் குள் நின்றபடி
அந்தப் போகத்தத் பித்துக்குளிப் பதேகைக் கழுவதை
தன்னபை படபைபுக கடவுளாகக் கஃவிக்ஃவி விற்கும் எத்தனத்தில்
எழுதுகலோலைப் பின்னங்காலாக்கிக்கொண்டு
அவரிவரவெரொருவரையும் விடாமல்
எட்டியுதகைக் பப் பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டயேருக்கிறது....
மனதின் நோய்மலை எலும்பு மஜ்ஜை வரபரவி
பலவீன நோஞ்சானாயிருக்கும் தன்னமை மாபெரும் பயில்வான் என்று
கற்பிரம் அபித்துச் சத்தியம் செய்யாத குறையாய் நம்பச் சொல்லி
ரம்பக் குரலில் கத்திக்கொண்டு புரண்டு விழுந்து எழுந்தழுவதபடி
பொழுவதைக் கழித்துக்கொண்டிருக்கிறது.
'கரணெட்டில்' கைவிட்டதுபோல் வரட்டு வரட்டென்று
வாய்க்கோணக் கத்தும் அதை பார்த்து
கடந்து செல்பவர்கள் எல்லாம்
கழுவதைல்லாக் கழுவதை இஃதென்ன விசித்திரப் பிராணி
என்று விசனத்தோடு உச்சுக்கொட்டியபடி
தம் வழியகேக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(3) 00000000 00000000

ஓரு மண்புழு
தன்னகை கட்டுவிரியன் பாம்பு என்று எண்ணிக்கொண்டுவிட்டது.
வந்தது வினை.
புலியை அபித்துக்கொல்லச் சன்றது;
முடியவில்லை.
சிங்கத்தை விழுங்கித் திங்கப் பார்த்தது
முடியவில்லை.
யானையை
கரடியை
மாடகை ஆடகை முயலகை கிளியை _
எதுவாமே முடியாமல் போனதில்
எந்த வியப்பும்மில்லை.

ஆம், மண்புழுவும் அன்புக்குரியதுதான் -
உண்மையானதெனில்!

4.0000000000000000

கூட்டி வாயும் குண்டும்ணிக் கண்களும்மாய்
படசுட்டியாய் பாய்ந்தோடும் சூண்டலெலி தனி அழகுதான்.
ஐந்தறிவுள்ள அந்தச் சூண்டலெலிக் குத்தரெயும்
அதன் வாழ்வெல்லபைப் பரப்பின் நீள அகலங்கள்;
தனக்குப் பாதுகாப்பான பொந்து;
உணவு கிடகைக்கக்ஃபடிய மஃலகைகள்....

ஆனால், ஆற்றிவள்ள சில அற்பச் சூண்டலெலிகள்

ஆங்காலம் பபோங்காலம்
கிலி பிபித தாட்ட,
தங்களசைச் சிறுத்தபைப்புவிகளாக 'பாவ்லா' காட்டி
இக்குண்பிண்டுகபிட இல்லாத வாலசை சூழற்றி
பொக்கவையின் சொத்தபைப்பற்களே வளநகங்களாய்
ககெக்கபேக்கவேன்றோ
கம்மிய கசூரலில்
சதா கீ ச்சுககீ ச்சென்றோ உறுமிக்கொண்டிருப்பதைக் கடைக்க
உண்மையிலயே கண்ணாவியாக இருக்கிறது.

5. 000000 00000

காறித்தபுத்த தயாராய் வன்மம் நிறைவார்த்தகளை
யபெப்போதும் கசூதப பியவாறிருக்கிறாய்
தப்பாமல் கொஞ்சம் அந்தப் பக்கம் திரும்பித் துப்புகிறாய்;
கொஞ்சம் இந்தப் பக்கம் திரும்பித் துப்புகிறாய்;

காழ்ப்பறைய உன் நூரையீ ரல், உணவக்குழாய்,
கசூரல் வளையெங்கிலும்
பரவிக் கொண்டு இருக்கும் கசூரோத நஞ்சு.

நீ அப்பிக்கொள்ளும் பவூடர்,
வெட்டிக்கொள்ளும் புரூவங்கள்,
கன்னத்து ரபிஜ்,
உதட்டுச்சாயம்,
இன்னும் பலவற்றை மீறி
அகத்தின் அழுகல் முகத்தில் திரிகிறது பார்.

உடல் பொருள் ஆவியாகும்
அகங்காரம், ஆங்காரம் கொப்பளிக்க
ஆங்காலம் பபோங்காலம் உன்னிலிருந்து கிளம்பும்
காறித்தபுத்தபல்களில்
கணிசமாய் உன் மீ தபேபட்டுப் படர்ந்திருப்பதை
என்றனோம் உன்னால் உணரமுடியுமோ? சந்தகேம்தான்.

உன்னிடம் ஓரயேயொரு வணைக்கோள்:
நீ எதிரே வந்தாலே நாசியைப் பொத்திக்கொண்டு
நீங்கிச் சிலைபவர்களே 'நாசமாய்' ப்போக'
என்று ஏசுவதற்கு பதில்
உன் ஊத்தலை உள்ளிருப்பில் எங்குபார்த்தாலும்
சிதறிக் கிடக்கும்
மாசுகளை சூத்தம் சய்யச்
சிறிதனோம் முன்பைப்புகாட்டு;

ramakrishnanlatha@yahoo.com

□□□□'□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□ :

Written by - ரிஷி -

Saturday, 16 January 2016 02:13 - Last Updated Saturday, 16 January 2016 02:16
